

ligviis er det ikke ønskeligt, at store Principspørgsmaal først kunne komme til endelig Drøftelse og Afgjørelse i et Fællesudvalg, og mindst, naar Rigsdagens Møder ere saa langt fremrykkede, som Tilfældet er nu; men jeg kan dog ikke heri see nogen absolut Hindring. Det er dog muligt, at der af en Forhandling i et Fællesudvalg kan fremkomme et Resultat, som fra alle Sider vil findes mere tilfredsstillende end det, der foreligger for Diebliffet, et Resultat, hvormed i alt Fald de, som have en Overbeviisning om Procentsystemets Fortrin, ville være mere tilfredse, end ved at antage Contingentsystemet, som det nu foreligger. Og i ethvert Tilfælde, mine Herrer, hvad er Skjebt i, at Sagen stiller sig saaledes, som Tilfældet er? Lovforslaget er ikke først indbragt i Folkethinget, det er ikke i Folkethinget, at Indkomstskattelovforslaget har hvilet i Maaneder; jeg retter selvfølgelig ikke nogen Debattidelse imod det andet Thing i saa Henseende, men Forholdene have stillet sig saaledes, at man der har troet at maatte saaledes udsætte Sagen. I alt Fald er det vist, at Folkethinget ikke har kunnet udøve nogen Indflydelse paa at faae Sagen tidligere frem. Efterat Sagen var kommen ind her, har den ikke lidt noget unødvendigt Ophold, og det er ikke vor Skjebt, at Procentsystemet ikke er blevet drøftet af Landstinget. Vi have en Overbeviisning om, at Contingentsystemet er forkasteligt, og at vi nu skulde lade os tvinge ind derpaa blot af den formelle Grund, at Tiden ikke mere tillader at drøfte vort System, det vilde forekomme mig at være et temmelig stærkt Stykke, dobbelt stærkt, fordi jeg ikke har den Overbeviisning, at det er absolut nødvendigt, at Sagen afgjøres i denne Rigsdagsamling. Jeg erkjender villig, at efterat de betydelige Udgiftslove ere bevilgede Regjeringen, som her ere vedtagne, har Finantsbestyrelsen et retfærdigt Krav paa at erholde den forøgede Skatteindtægt, der forlanges, og hvis der var Spørgsmaal om, at Sagens Ikke-Tilendebringelse nu vilde medføre, at Finantsministeren tabte Ind-

tægten af denne Skattelov, vilde jeg ogsaa stille mig anderledes, end jeg gjør; men jeg kan ikke erkjende, at det ikke skulde være muligt i den Rigsdagsamling, som begynder den første Mandag i October dette Aar, at tilendebringe Sagen saa betimeligt, at Finantsministeren ikke skulde erholde den ene Trediedeel af de 2 Millioner, han forlanger inden den 1ste Mai; om trent til denne Tid eller saa saa Maaneder efter, at det ikke kan gjøre noget Udslag. Det synes mig ikke rigtigt, naar det maa være mig tilladt at bedømme den høitærede Finantsministers Færd, hvad jeg ikke gjerne gaar til at gjøre, at den høitærede Minister vil tvinge os Procentister ind paa en Afgjørelse, som vi maa ansee for urigtig, og jeg finder det dobbelt udelværdigt fra Finantsbestyrelsens Side, naar den har en saa stor Andeel, som den har, i, at man er vallet fra det ene System til det andet.

Der er anført forskjellige Bemærkninger, af hvilke jeg kun skal opholde mig ved enkelte. Hvad de foreliggende Scalaer angaaer, er det ganske vist, at de ere noget vilkaarlige; men det er ikke noget rigtigt Standpunkt, naar det erede Medlem, der har stillet Forslaget under Nr. 2, mener, at han stiller sig paa et konservativt Standpunkt, idet han vil bibeholde den kjøbenhavnske Regel og tillempe Reglerne for Landet og Kjøbstadscommunerne derefter. Det Standpunkt, der nærmest maa betragtes som vedtaget fra de forskjellige Sider, er det, Udvalgets Fleertal har foreslaaet. Det er dette, der fra først af har været under Omhandling og er blevet fleest Gange vedtaget baade i dette Thing og i det andet, og den eneste Afvigelse, her er foreslaaet, er, at vi have tillempt den særlige kjøbenhavnske Betskatning noget efter de andre. Nu vil den erede Rigsdagsmand vende det om og tillempe de andre efter den kjøbenhavnske Betskatning; men derved opnaaer man et Resultat, der i finantsiel Henseende er meget for ugunstigt. Jeg troer ikke, at dette lader sig gjøre. — Jeg skal ikke gaae videre ind paa en Drøftelse af, om Toldbetskatningen giver Anledning til at søge igjen-